

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Cap. X. Pecoris, & hominum in Arcam ingressus, Arcæ claustrum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

per multas tribulationes oportet nos intrare in regnum Dei. Sicut autem optimus Deus præscribit nobis mensuram laborandi, sic & patiendi. Quod affirmans Pfaltes, Ci- babis nos, inquit, pane lacrymarum, & porum dabis nobis in lacrymis, in mensura.

§. III.

Ed hie iterum ad arca janua & fenestram duplex documentum instillamus.

I. Spe gaude. Notum Tibulli carmen:

Spes etiam valida solatur compe de vinctum, Crura sonant ferro, sed canit inter opus.

Quis nostrum est, qui non suas ferat compedes? modò corpori, modò animo aegre est; jam liberi, jam servi, jam cognati, jam alii turbant; jam fama, jam facultates, & bona faciunt jacturam. Suis quisque compedibus vincitur, numquam deest quod cruciet. Sed erigamus animum, hortante Paulo, spe gaudentes, in tribulatione patientes. O quoties aut ærumna, aut ærumnarum nuntii in merorem nos dant, & falsos oculorum imbres excutunt! Sinamus hos nimbos fluere, & interim spe gaudeamus; accedamus arca fenestram, & inde caelum suspiciamus, spe vita melioris & æternæ. Cum Jobo pro se quisque dicat: Expecto immutationem meam cunctis diebus, cunctis horis. Quotiescumque moror, aut tædium, aut animi languor & dejectione subrepat, ad arca fenestram properemus, spe gaudeamus, quoniam debet in spe, qui arat, arare.

II. Calum crebro suspice. Quam multa quotidie in oculos admittimus effectu vario: multa nocent, quædam docent, hæc contristant, illa exhilarant. Ex omnibus oculorum spectaculis, præstantius non est, quam caelum creberimè spectatum. Iter tutissimum eò habent oculi, quò Christus suis toties, & ingenuè & illacrymans præcessit. Nemo illac viam nobis obstruxerit. Omnia possideat, non possidet æthera moror. Quis non intimè voluptare gestiat, cum illum Dei sedem, Beatorum vitarum & diætam aspiciat?

Cum circa Natales Domini ferias crescentem habemus diem, solamur nos, & de propinquantem vere gaudeamus. Hic multò magis gaudeamus: appropinquat verè æternum, quod nullus aut minus, hiems nulla excipiet. Inscriptum caelo: Qui vicerit, possidebit hæc. Brevis est lucta, audaciam & velimus vincere, jam nostra est victoria. Caelum est nostri certaminis præmium, quam frequentissimè suspiciamus, & inter omnes fortunæ turbines durati, decumanas etiam tempestates superare, & vel pugnantibus ventis, navem ad portum, quem edixit Deus, appellere condiscamus. Nemo hie nisi volens naufragatur.

CAPVT X.

Pecoris & hominum in Arcam ingressus; Arca claustrum.

Dianæ templum Ephesi, opus planè admirandum, cui perficiendo Asia tota auxiliares manus & aurum commodavit, quatuor annis perfectum est. Quis historicorum memorat unam aliquam domum annis quinquaginta, non dicam centum, sæculari spatio, ædificatam? Arca, quam cæli Architectus dicta verat, majorem partem aviarij, pecori claudendo stabulum, pabulo servandò conditorium erat, & tamen centum annis in his receptaculis struendis laboratum est. Tandem laboris appetit finis, sed necdum ullus nequitia; nullum penitentia vestigium; hodiernus dies mores sanctiores non videt quam hesternus, nec præsens annus, quam præteritus. Estur, potatur, luditur; nuptiæ, convivia, choreæ, luxus & luxuria, universa imò vitia felicissimos habent progressus. Omnium idem studium, nequitia insignitè operari.

Tom. II.

Vindicta igitur divina ulterius se continere non potuit. Maluisset quidem Deus ligneam domum illam non esse usui, & ædificationem eam frustra susceptam, sed nullus fuit, nec quidem iustus, qui oblatam gratiam non respueret. Decretum ergo divinum caelo missum Noëmo: Ingredere tu & omnis domus tua in arcam: te enim vidi justum coram me in generatione hac. Post hæc tamen omnia, septem in super dies divina bonitas sustinens expectare, Adhuc enim, ait, & post dies septem ego pluam super terram quadraginta diebus, & quadraginta noctibus, & delebo omnem substantiam, quam feci, de superficie terre. Qui potuisset tandem Deus majorem patientiam & longanimitatem humanæ genti exhibere? & qui tandem humana gens potuisset Deo gratiorem injuriam inferre, quam nequitia tam contumaciter obstinat? Hic tria nobis sollertiùs expendenda. 1. Quomodo Deus denuo severas cum summâ benignitate minas intentarit. 2. Lulgubrem tam pecoris, quam hominum in arcam ingressum spectabimus. 3. Quomodo Deus Noënum cum familiâ in arca conclusit.

§. I.

Ab omni ævo in omne ævum semper verissimum illud Hebræi Pfaltes: Miserationes ejus super omnia opera ejus. Mirabilem profus se justitia Dei exhibet, longè mirabiliorem patientia Dei & misericordia; centum & viginti annos expectat respicientiam summâ longanimitate. Non vult Deus parire animam, sed retrahat cogitans, ne penitus pereat qui abiectus est. Ille quidem gladium & ignem, mortem & inferos manu claudit, & tamen dissimulat, connivet, parci, honorem suum atrocissimè violari permittit. Constatum, & moram adhibet; vindictam in annos decem, in annos quinquaginta, in centenos differt. Ita Noëni ævo centum viginti annis summè misericors & longanimis expectavit, nec desideravit aliud, quam penitentiam. Nemo vel pedem vel digitum movisset penitentia; agenda. Et tamen post tot annorum & olympiudum decursus, necdum impatiens Deus, necdum vi agere, & sceleratos interimere, imò novam supremi termini dilationem constituere, & ita promulgari jubet: Adhuc enim & post septem dies ego pluam super terram quadraginta diebus & quadraginta noctibus.

Adhuc enim, adhuc unam do hebdomadam ad respiciendum: properate, penitentiam agite, ad finem festinat eplepsydra, vicinus est interitus, respicite. Frustra fuerunt hæc tenus admonitiones, minæ, conciones. Spectaculum arca jam consummata neminem movet. Pabulum animantibus, annonæ hominibus in annum arca illata neminem terret. Tot volucrum, tot quadrupedum confluxus nec vel unico quidem homini penitentiam persuadet. Fortassis ubi viderint omnes ordine animantes, sed & homines in arcam velut asylum ultimum se recipere, toto cogitabant animo. Jam denique seriò res agitur, respicamus; dies instant novissimi; res est jam ad extremum perducta. Nemo quidquam horum, quin imò alia omnia cogitabant; etiamnum ridebant & jocabantur: vitiorum dulcedinem nemo ejurabat, libidinis cænum nemini displicebat. Summe Deus, quam occæcati cupiditatibus & vitiiis, quam pervicaces & obdurati, quam refractarii & surdi! Num illi solitè imò omnes vitiiis asueti, hæc enim est peccati indoles, excæcare, in perniciem dare, ad omne vitium indurare. Ah quam incredibilem patientia Dei & longanimitas! Verè miserationes ejus super omnia opera ejus. Post centum viginti annos etiamnum moras interponens, supplicia jam pridem infligenda extrahens, Adhuc enim, inquit, adhuc, adhuc. Post longissimum hoc temporis spatium, jam elapsam, cor paternum à pœnis expectendis adhuc sese continet: ægerimè adducitur, ut quos condidit, perdat, Misericordia infinita, dum potest, plagas

R r 3

arce

Inde vindicta secuta est.

Gen. cap. 7. vers. 1.

Ibid. v. 4.

Tria hic expenduntur.

1. Quomodo Deus denuo severas cum summâ benignitate minas intentarit. 2. Quomodo Deus denuo severas cum summâ benignitate minas intentarit. 3. Quomodo Deus denuo severas cum summâ benignitate minas intentarit.

arceat à reis, speratque etiam de desperatissimis. Sed animum festinam pœnæ post tot annos? Sed obsecro, ait misericordia, septem adhuc dies, unam adhuc hebdomadam ad respiciendum impetrem, fortassis enim ad Deum revertentur.

Tam leni & placido animo Deus in hostes suos, in luxuriosos, in superbos, in alios vitiosos est, ut eos longanimitate mitissimam expectet, vindictam usque & usque differat, & solam quarat pœnitentiam. Sed terminum Deus non omnibus ponit æqualem. Huic annum unum, huic septem, huic viginti, plures aliis indulget annos: illi aliquot dies, isti horas pauculas indulget. Cur illi tam multum, isti tam parum spatii concedat, solus novit iustissimus Deus, cuius iudicia falli non possunt. Moram oppido brevem constituit, opulento illi, qui frugibus inferendis cogitaret ampliare horrea, & vitam consecrare voluptatibus. Dixit autem illi Deus: *Stulte, hac nocte animam tuam repetunt à te, que autem parasti, cuius erunt? Habuit miser horas pauculas, qui multos sibi promittebat annos. At illis Noëmi ævo tam obstinatis, tam perditis spatium temporis prelongum mitissimus Deus concessit, eo tamen nec unus quidem unicus bono suo voluit uti, ita omnes libidinis & vitiorum furor occuparet. In eam rem Chrysostronus, Vidisti, ait, ingratitude nis excellentiam? vidisti stupidas & doloris sensu carentes animas? Neque pene timor, neque longanimitatis tempus arcuit illos à malis operibus: sed semel in præceptis dejecti, & oculo mentis excæcati, à malâ concupiscentiâ, quasi ab ebrietate quadam demersi, redire ultra noluerunt: quemadmodum & Sapiens dicit: Impius cum in profundum ceciderit malorum, contemnit. Grave enim, grave est, dilecti, capi laqueis diaboli. Anima enim postea, quasi in retibus comprehensa trahitur: & sicut sus in luti volutabro oblectatur, sic & ista à malâ consuetudine obruta, ne sentit quidem peccatorum factorem. Ideo opus est, ut sobrii & vigiles simus, ne ab initio diabolo ingressum concedamus, ut ne, dum obtenebrata fuerit nostra ratio, & excæcata mentis perspicacia, faciat quasi privatas huius solis lumine, ne valeas in radios solis iustitia contueri, & ita in præceptis feraris: id quod & illis accidit. Si in tenebras has deveniamus, frustra clamatur: Adhuc enim, adhuc. Nec homines nec Angeli hanc pervicaciam expugnaverint. Hoc primum.*

§. II.

Alterum. Quando igitur patientia Dei & longanimitas adhibitis tot remediis ne tantillum quidem profecit, Noëmus iussu divino eruditus, supplicationem & pompam admirabilem in arcam instituit. Si quidem ingressus est Noë, & filii ejus, uxor ejus, & uxores filiorum ejus cum eo in arcam propter aquas diluvii, eratque sexcentorum annorum Noë. Pectus omne in huius supplicationis ordinem compositum, arcam, grandem hanc lipanortheam, subit. Hanc pecoris supplicationem publicam facer historicus describens, *De animalibus quoque mundis, inquit, & immundis, & de volucris, & ex omni quod movetur super terram, duo & duo ingressu sunt ad Noë in arcam, masculus & femina, sicut præceperat Dominus Noë. Instituerat autem Deus non per Noëm, sed per Angelos venationem grandem & admirabilem, qua cicures & feras, agrestes & domesticas bestias coëgit. Ita omnis generis animales obedientes ad arcam confluerunt: leones, ursi, tigrides, bardi, similesque fera, velut agnelli & oviculæ suam pastorem Noëm sunt secutæ. Adamus protoplastus hoc dominium in feras perdidit, Noëmi, Danieles, alii singularis sanctimonie viri recuperant, & sub imperium immanes belluas redegerunt. Ita Noëmus omnes feras veluti parvas oviculas in unicum collegit stabulum.*

Non omitterendum, quod Jacobus Edessenus, Ephremi sanctissimi viri magister, memorat. Noëmus, eodem Edesseno teste, Adami protoplasti ossa religiose in ar-

cam intulit, eaque diluvio finito ita filiis distribuit, ut Semo natu maximo calvam, & cum eâ Judæam, totamque Palestinam tradiderit. Tanta scilicet præcis Patribus cura sepultura fuit ob immortalitatem animi celebrandam. Hinc multi Adæ calvam in monte Golgotha defossam, & Christi Sanguine rigatam asserunt. Vult Deus memoriam mortis inter suos propagari. Et eo quidem tempore peropportunum erat, mortem commeditari, cum moriendum esset omnibus, exceptis solis octo hominibus, quorum septem gratias egerint Noëmo, & suam illi salutem in acceptis retulerint. Quemadmodum in naufragii periculo Angelus dixit Paulo: *Ecce donavit tibi Deus omnes, qui navigant tecum.* Erant homines ducenti septuaginta sex. Ita pauculi illi Noëmo velut donati, quod voces illæ satis indicant: *Ingrederet tu, & omnis domus tua, te enim vidi iustum coram me.* Noëmo nequitiam pares ceteri, quamvis non aequæ cum pereuntibus improbi. Nec dubitem ego, quin in arcam receptus quoque fuisset, si alius ullus bonæ mentis reperiri potuisset. Hinc Chrysostronus ingerens professus, *Melior, inquit, est unus faciens voluntatem Dei, quam decem millia prævaricatorum.*

† Tertull. lib. 2. adversus Marcionem post med. mibi pag. 1060. Golgotha locus est, capiti calvaria quondam, Lingua paterna prior sic illum nomine dixit: Hic medium terra est, hic est victoria signum. Os magnum hic veteres nostri docuere reperiunt, Hic hominem primum susceptum esse sepulum, Hic patitur Christus, pio Sanguine terra madeficit, Pulvis Adæ ut possit veteris cum Sanguine Christi Commixtus, stillantis aque virtute levare. Vide etiam Cyprianum tract. de Resurrect. Christi, cum annotatione Jacobi Pamelii.

§. III.

Tertio loco quod hic expendendum venit, est conclusa arca. Et *Incluse eum Dominus desoris.* Jam actum est, pereundum est omnibus, quicumque arca recepti non sunt. Quisquis perit, seipsum exclusit, sibi ipse culpam impingat. Noëmus cum suis timens, ingressus est arcam, & clausa est janua. *Incluse eum Dominus.* Noëmus quidem attrahere potuit januam, sed eam divino iussu Angelus bitumine oblevit, ne quid aquæ penetraret. Ita Angelus victorem egit, & arca ostium pice ferruminavit. Angeli nihil non promptè agunt in nostrum bonum; Noëmus decretum de diluvio, arcâ, ingressu, ab Angelo secum loquente accepit. Feræ ad arcam congregatæ sunt non solâ Noëmi industriâ, nec enim orbem peragravit, ut ferarum cogeret senatum (immensæ res laboris fuisset) Angeli eas ut pastores gregem congregarunt.

Quod verò paginæ divinæ dicant, *Incluse eum Dominus desoris*, id insigniter demonstrant, quâ Deus curâ in Noëm fuerit, ne quid ei contingeret mali. Chaldaeus paraphraustes, Protexit eum Dominus, inquit, verbo suo. Chrysostronus rem paucis dixit: *Præbuit se januam Deus.* Quis hic non obstupescat, & res creatas omnes ad Conditoris laudes non impellat? Enimverò dicite, quid commoverit Deum Noëmo centum & viginti annorum assiduos labores injungere, sibi januam tantum obferendam reservare, cum opus integrum tam facile fuisset per Angelos conficere, atque ostium unum claudere? Sed in promptu causa est. Poterat Noëmus ædificare arcam, etsi plurimum temporis labor hic absumpserit, non potuit fortis obferare januam. Hinc protinus ipse fecit, quod facere non possunt homines. Arcam Noëmo fabricandam mandarat, sibi alia, quæ Noëmi vires excellenter, reservabat. Atque hoc peculiariter confcribi voluit, ut ejus bonitas, providentia, æquissima voluntas constaret omnibus. Hoc nimirum exigit Deus, ut, quod possumus, faciamus. Fac ergo, quod potes;

Luc. cap. 12. vers. 20.

Chrysostr. hom. 22. circa med. mibi pag. 137.

Prov. c. 18. vers. 3.

2. Lugubris tam pecorum quam hominum in arcam ingressus. Gen. cap. 7. v. 7. & 6.

Ibid. v. 8. & 9.

Adami protoplasti ossa in arcam illata.

res, studiosissime omnia diligentissimeque cura; pro viribus labora; cetera securus ac hilaris Deo committit; suo muneri providentissimus Pater non deerit.

Noënum autem janua obsecratâ ideo sic inclusit, ut ab aquarum irruptione cunctisque periculis tutus ageret; ita cimelia claudimus & custodimus dactylotheçâ, quem subinde annulo sigillari firmamus. Prius autem eripit iustus Dominus, quam perdat impios; prius subducit Lothum, quam inflammer Sodomam; prius oves à dextris statuit, quam hædos ad sinistram rejiciat. Deinde inclusit Noënum Dominus, ne angustias perentium cerneret, ne lamentantium voces audiret. Sunt enim boni in miserationem pronissimi, ideo & orant pro improbis, uti Abraham pro Sodomitis, Propheta pro Judæis. Ne igitur Noënum spectaculo tam horribili turbaretur, & cohorteret rei novitate, inclusit eum Dominus. Verè, jam clausa est janua. Jam actum est, jam omnibus pereundum est, effugium vicinissimæ mortis nullum est. Credibile propterea jam aliquos fluctibus abreptos jamjam faucibus aquâ strangulandis ultimùm vociferatos, O Noë, Noë, si tecum sum! Votum bonum, sed nimis serum; ad finem ventum est: periculis, occiditis, auxilium nullum est, nec esse potest, spes omnis decollocavit. Jam clausa est janua; centum & viginti annis dies & noctes patebat omnibus hoc asyllum, & ad ingressum invitabat. Nemo erat, qui vellet ingredi. Nunc posse negatum est; moriendum, pereundum est. Hic iterum duplex pro more documentum suggerimus.

§. IV.

Oblatam Dei gratiam amplectere. Gratia humana metus aliquid inest, ne beneficium sit viscatum; divina nil habere potest periculi, nil mali, Dei gratia purum purissimum aurum, cujus vel minima pars pretiosior est omni favore humano, & montibus aureis. Nec occasione multum dissimilis est divina gratia: tempori vult admitti, sapius rejecta tandem se subducit, desertique refractarios. *Ierusalem, Ierusalem, quoties volui congregare filios tuos, quemadmodum gallina congregat pullos suos sub alas, & noluit. Ecce relinquetur vobis domus vestra deserta.* Oblatam gratiam ne respue, alioqui ea sibi alas parat, & avolat. Impius Esau gratia divina toties rejectâ, non invenit penitentis locum, quamquam cum lacrymis inquisisset eam. *Scelestus Antiochus orabat Dominum, à quo non esset misericordiam consecutus. Oblatam igitur à Deo gratiam obvis ulnis amplectere, ne legeas non redituram, quam presentem contemnebas.*

II. De i minas expavesce. Minatur Deus totis Bibliis. Apertissime Christus, *Dico vobis, inquit, nisi penitentiam habueritis, omnes similiter peribitis. Sicut illi decem & octo, super quos cecidit turris in Siloë, & occidit eos.* Equid horrendum magis illo Judicis decreto, quod centies, quod sexcenties, quod millies jam occentatur: *Discedite à me maledicti in ignem æternum; qui paratus est diabolo & angelis ejus. Et ibunt hi in supplicium æternum.* Hæ minæ plurimis sunt uti tempestas mitissima, quæ solum tonat, non fulminat; aut sicut ætivism noctibus sola crebrius reperuntur fulgetra, nullum tonitru auditur; nemo terretur, nemo iratum cælum perhorrescit, omnes cæli clementiam interpretantur. Ita Christus fulgetrum misit per orbem: *ibunt hi in supplicium æternum.* Sicut fulgur exiit ab Oriente, & patet usque in Occidentem, ita hæ minæ utramque mundi plagam penetrarunt. Sed nos has minas interpretatione benignissimâ explicantes, Dominum bonum dicimus, & mitem habemus, qui nos cupiat sanctos, & Pergamus ut cœpimus. Hæ nostræ sunt nœniæ, dum diluvium opprimat contumaces. Ita Paulus tonans, & proximum fulmen nuntians, *Manifesta sunt, inquit, opera carnis, quæ sunt fornicatio, immunditia, impudicitia, luxuria, inimicitia, contentiones, ira, rixæ, emulationes,*

diffensiones, invidia, ebrietates, comestiones, & his similia, quæ prædico vobis, sicut prædixi, quoniam quæ talia agunt, regnum Dei non possidebunt. Hæc vociferatur Paulus, sed quam pauci sunt, qui monita vociferantis audiunt! ita & invidia, temulentia & luxuriâ pessumdant orbem. Quidquid cælitus minentur, nos vitiis indulgemus.

Quemadmodum ævo Noëmi passim irrisorum voces jactabantur: *Es lenem miculosum, ne ruat cælum meruit.* Et quando tandem lignea hæc moles ultimam spectabit manum? Quibus denique fatuum silicernium ædem hanc vacuam locabit? Quis lignei hujus ædificii finis? Finem hunc, o nequissimi, jam spectate: ingressus Noëcum familiâ suâ, & inclusit eum Dominus, & clausa est janua; omnibus aliis occupandum in aquis. Viceni vobis anni iterum iterumque ac sexies viceni ad respiciendum dati sunt, demum clausa est janua. Unam adhuc hebdomadem expectate, & Noënum inclamabit: *Aperi nobis, aperi, aperi: clausa est janua: perite, interite miseri: fera est in fundo potentia.* Verissimè Augustinus dixit: *Non facile invenimus in adversitate præfida, quæ non fuerint in pace quaesita.* Aegyptius tyrannus Pharaô Hebræam gentem cum exercitu infecutus eadem sibi viâ promittebat transitum. At ubi jam mediis clauderetur fluctibus, clamabatur undique, *Eugiamus Israël, Dominus enim pugnat pro eis contra nos.* O seros nimium clamores! Hebræum sanguinem sitiistis, jam pelagus totum bibite: in mediis undis sublata est omnis deliberatio. In oculis est interitus, jam clausa est janua. Ad rem opportunè Gregorius, *Regni janua, inquit, lugentibus claudetur, quæ quotidie penitentibus aperitur.*

Nimis serum est tunc vivere incipere, cum est desinendum. Hos Annæus Seneca irridens, *Quidam, inquit, vivere tunc incipiunt, cum desinendum est. Si hoc judicas mirum, adjiciam quod magis admireris: quidam ante vivere desecerunt, quam inciperent. Vivere totâ vitâ discendum est, quod magis foras miraberis, totâ vitâ discendum est mori.* Nunc arcæ janua diebus & horis, & momentis singulis patet. Gratia Dei & misericordia nemini non obvia, venia noxarum vel gemitu impetranda. Jubilæum offeratur omnibus paratissimum. Veniet dies, aderit hora, cum clauderetur janua. Agamus quod agendum.

CAPVT XI.

Quæ animantes Arcam ingressæ, quale mundarum & immundarum sit discrimen.

Questionem injiciens beatus Paulus, *Numquid, ait, de bobus cura est Deo? Hæc sanè questio non eò spectat, perinde ac si Deus pecudes, oves, arietes, boves penitus non curet, sed quia Paulus unam aliquam è Deuteronomii legibus sibi sumplerat explicandam, affirmat, principem curam Numinis in eâ legi non defuisse de bobus.* Profectò nostræ nos religiones docent, pecudes divinâ curâ non excludi. Qui enim immensâ providentiâ passerulus etiam alimoniam designat, qui corvorum pullis vitam non negat, qui universis animalibus suum submitit pabulum, hic idem providentissimus Pater sollicitus fuit, ut omnium animantium genus & propago ad jusvis indolem accommodatè conservaretur. Nec enim eis locum tantum constituit in arcâ, *Manstunculas, inquit, in eâ facies; sed etiam suum cuique pabulum destinavit, quod Noëmus comparavit in annuam pabulationem.* Eadem sollicitudine atque accurate jussit quot animalium mundorum, quot immundorum in arcam recipienda: nec enim tantum quadrupedia gradientia, sed & reptantia, sed & omne volucrum genus in arcâ divertari & Noëmo voluit consuecere, ut nec minimæ quidem aviculæ progenies interiret. Sic enim edixerat Deus: *Ex cunctis animantibus universæ carnis bina induces in arcam, ut vivant tecum.*

R 4

Etunc

Cur Deus Noënum inclusit?

Duplex documentum.

Oblatam Dei gratiam amplectere.

Matth. 23. 37. & 38.

Ad Hebr. 11. v. 17. 2. Machab. 6. v. 13.

1. Dei minas expavesce.

Luc. cap. 13. v. 3. & 4.

Matth. 23. v. 41. & 46.

Fulgetrū Christi, ibunt hi in supplicium æternum.

Gal. cap. 5. vers. 19. & seq.

Irrisorum Noëmi voces.

Exod. 6. 14. O vers. 25.

Gregor. hom. 12. in Evang.

Sen. ep. 23. sine, & de brevitate vite. ep. 7. Quis s. desierunt.

1. Cor. cap. 9. vers. 9.

Pecudes divina curâ non excluduntur. Psal. 103. & Psal. 146.

Gen. cap. 6. vers. 19.